

ABC-ordbogens skrivekonkurrence 2021

**Vi har fundet vinderne af vores
skrivekonkurrence for 4.-6.
klasse, og I kan nu læse deres
historier.**

Førstepladsen

4. - 6. klasse

**Esther Elisabeth
Sand Nielsen**
Ellipse

LÆS HISTORIE

Andenpladsen

4. - 6. klasse

Emily Fleur Trankjær
Verdens fald

LÆS HISTORIE

Tredjepladsen

4. - 6. klasse

Anna Thuesen Dalslet
Jordens undergang

LÆS HISTORIE

Førstepladsen

Esther Elisabeth Sand Nielsen – Hjørring Private Realskole

Ordbogens dommerkommentar:

En flot førsteplads til historien "Ellipse", som er skrevet fra Jordens synspunkt og er dennes bøn til menneskeheden om ikke at skade den mere. Dommerne var meget imponerede over forfatterens indsigt, flotte sprog og kreative brug af perspektiv.

Overdommerens kommentar:

"Ellipse" er en smuk og samtidig melankolsk historie, skrevet med en utrolig kreativ tankegang og med stor litterær kvalitet. Historien er storslået og flot, samtidig med at den er lille og fin – en meget imponerende bedrift. Læseren mærker de store følelser, der er på spil, og man føler med den stakkels Jord, der gør alt, hvad den kan for menneskeheden. For mig personligt var "Ellipse" med det samme en sikker vinder.

Stort tillykke til Esther!

Ellipse

Stilheden er øredøvende.

Der er god tid til at tænke.

Herude.

I universet.

Det er som et tykt tæppe af mørke, der svøber sig koldt omkring mig. Selvom stilheden er så stor som universets form selv, skriger den op. Om alt det uopdagede. Om alt jeg uvist hungre efter.

Jeg vil så gerne væk fra min bane. Fra mig selv og mine tanker. For selvom universet er så stort, er det så ensomt iblandt det.

Men jeg må blive i min bane og mine tanker. For *Den* har brug for mig.

I min bane roterer og snurrer jeg rundt om mig selv. Hver dag. Det tager 24 timer. Man skal jo passe sit hamsterhjul. Det siger *Den*. Menneskeheden. *Den* siger også, at den elsker mig. Det kan jeg mærke. Nogle gange bliver jeg savet i. Eller gravet i. Andre gange brænder det. Det gør ondt. Nogle gange siger jeg det til *Den*. At det smerter. *Den* siger, at det er fordi jeg brænder af kærlighed. Og at kærlighed gør ondt. *Den* har ret. Det gør rigtig ondt.

Den prøver at hjælpe. Så bygger, borer og banker den, så jeg næsten ikke kan snurre rundt. Jeg kvæler mine nødråb. Hvem skulle også høre dem? Jeg siger til mig selv, at det må være sådan. *Den* har brug for mig. *Den* graver dybt. Helt ind til min kerne. Flytter rundt og tager ting når det passer *Den*. Det er selvfølgelig frivilligt. Jeg har jo selv lukket *Den* ind. Jeg føler mig brugbar. *Den* skaber ting af mig. Store, robuste og firkantede betonklodser. De er grimme - og tunge. Men jeg kan godt bære dem på mine skuldre. Jeg kan bære alt for *Den*.

Sommetider lukker tankerne mig inde. I mig selv. Det er farligt at være inde i sig selv, når man er alene. De stiller mig dristige spørgsmål. Mest om *Den*. Så bliver *Den* sur. Den vil ikke have, at jeg stiller spørgsmål. *Den* ignorerer mig. Det er meget værre, end når *Den* bygger og banker. Jeg bliver bange. Mangler *Dens* kontrol. Trækker mig sammen til en grå masse. Ligner et blå mærke. Og så græder jeg. Store tunge dråber. De rammer *Den*. *Den* er tilfreds. Bader fornøjet rundt i min sorg og fortvivlelse. Jeg vil have det til at stoppe. Så kryber jeg mig slavisk hen til *Den*, og siger jeg aldrig vil tvivle igen. Giver mere af mig selv. Så smiler *Den*. Og tager kontrollen igen. *Den* siger, at den beskytter mig. Det er vel okay? Det mærkelige er bare, at jeg ikke føler mig tryk.

24 timer er gået. Jeg cirkler stadig i min bane. – Og længes efter *Den*. Jeg kan mærke kærligheden til *Den*. Tror jeg. Gør nemlig ondt. Det føles som om jeg bliver dræbt. Af *Dens* kærlighed. Langsomt. Men det giver ikke nogen mening. For man dræber, jo ikke den man elsker.

Vel?

Esther Elisabeth Sand Nielsen.

Andenpladsen

Emily Fleur Trankjær – Nørre Aaby Realskole

Ordbogens dommerkommentar:

Andenpladsen går til "Verdens fald" – en fin og opløftende historie, der viser, at samarbejde er nøglen til at bekæmpe klimaforandringer, og at især børn har forstået dette vigtige budskab.

Overdommerens kommentar:

"Verdens fald" kunne nemt blive til en smuk billedbogsfortælling, da historien i sig selv maler flotte billeder på læserens nethinde. Emily skriver sikkert og medrivende og fortjener en flot andenplads.

Verdens fald

”Solen falder ned nu, Dagmar, vi kan ikke gøre andet end at finde noget erstatningslys.” Mor så træt ud i det blege, grå lys, der kom ind ad vinduet. Det var næsten mørkt udenfor, selvom det var sommer og midt på dagen. Dagmar fulgte mors blik ud ad vinduet og så tilbage på stearinlyset midt på bordet.

”Men, mor ... ”

”Nej, Dagmar.”

De havde talt om det før. Det var for sent at redde noget nu. Al deres forurening og forbrug havde sendt solen på flugt fra himmelhælvævet. Nu blev verden mørk.

Dagmar gik udenfor, hvor hendes bror Benjamin sad på bænken udenfor deres lille hus. ”Den er på vej ned i havet. Vi må sejle ud og redde den.” Hans øjne var på den svage lyscirkel på himlen.

Hun lo, men kunne så se, at han mente det. ”Tror du, vi kan?”

”Vi kan ikke bare lade det ske uden i hvert fald at prøve. Men du må ikke sige det til mor.” De sneg sig til at tage nogle tæpper og lidt mad og vand. De sagde, de ville gå en tur, men i stedet gik de ned til vandkanten, tog robåden og drog ud på havet.

Dagmar lå med hovedet på rælingen, mens tusind stjerner dannet af solens sidste lys dansede på havets overflade. Hun satte sig brat op, da den store ildkugle fra himlen pludselig begyndte at falde. ”Hov, solen kommer med tusind kilometer i timen. Hjælp mig nu.” Benjamin rejste sig på gyngende ben.

Dagmar famlede, men fik fat i spanden. De strakte armene så meget, de kunne, men solen røg ved siden af og faldt ned foran båden. Benjamin greb fiskenettet. Da han samlede den op, var den bare en lille, mat kugle.

Da Dagmar vågnede igen, lå hun på nogle tæpper på stuegulvet. Hun satte sig op og så, at Benjamin sad ved siden af og så taknemmelig ud. Imellem dem stod spanden med solen. ”Hvad skal vi give den at spise? Jeg har snakket med mor. Hun er muggen, men hun er også stolt. Jeg tror, maden skal være økologisk.”

”Hvad med grøntsager fra haven?”

De gik i gang med at høste og fodre den lille sol. Der gik ikke mange dage, så var den så stor, at de var nødt til at sætte den ud i havedammen, og de havde ikke tid til andet end at høste. ”Vi har ikke nok grøntsager. Vi kan ikke samle nok.” Benjamin sukkede.

”Det er noget møg. Vi må finde hjælp og hente mere i skoven og udenfor byen.” ”Hvad med de andre fra skolen?”

Dagmar løb hen til skolen og fortalte, hvorfor hun og Benjamin ikke var der og spurgte, om

læreren ville give alle fri, så de kunne hjælpe. Sammen høstede de fra morgen til aften i flere dage. Der gik fire dage, så var solen for stor til havedammen, og den kunne komme ud i havet igen. ”Mor, vi tager solen med ud på havet, så den kan komme hjem” sagde Benjamin. De trillede den store sol ned på stranden med hjælp fra de andre, bandt et reb om den og roede den ud på de mørke bølger.

Da de var kommet ud, hvor solen var faldet ned, klippede de rebet over. Solen gyngede et øjeblik på bølgerne, så glimtede den med strålerne og svævede op på himlen.

Tredjepladsen

Anna Thuesen Dalslet – Herlev Privatskole

Ordbogens dommerkommentar:

På tredjepladsen er "Jordens undergang", en skræmmende fremtidsvision, der heldigvis viser sig kun at være en ond drøm, men som alligevel sætter tanker i gang hos læseren.

Overdommerens kommentar:

"Jordens undergang" er en spændende og medrivende fortælling, fortalt, så læseren ikke er i tvivl om, hvor vigtigt det er at passe på Jorden og dens klima. Stort tillykke til Anna.

Jordens undergang

Jeg vågner ved et højt brag. Jeg løber hen og trækker gardinet fra og ser et frygteligt syn. Gadelygterne vælter, der kommer kæmpe revner i vejen, og biler bliver smadret. Jeg hopper lynhurtigt i noget tøj og løber udenfor. Alt er kaos, folk skriger og børn græder imens alt bliver ødelagt. Himlen er lyst op af de mange brande, der er startet. Jeg går indenfor igen og tænder for fjernsynet, for at se hvad der sker. Der står en mand og råber for at overdøve alle de skrig, der er i baggrunden. Men det mest uhyggelige er det, han siger, for han siger nemlig, at jorden er ved at gå under. I det samme bliver strømmen afbrudt, fjernsynet går ud og alt bliver mørkt. Gid folk bare havde tænkt på at redde jorden, inden alt det her skete. For så ville det måske slet ikke ske. Jeg kommer til at tænke på alt det, man kunne have gjort. Man kunne have sorteret sit skrald og genbrugt tingene, man kunne have kørt på cykel oftere i stedet for at bruge bilen, man kunne have ladet være med at flyve på ferie, spist mindre kød og sparet på strømmen og varmen. Man kunne i det hele taget have passet bedre på vores Jord.

Jeg har fuldstændig glemt alt om min mor, far og lillebror og kommer lige pludselig til at tænke over, hvor de mon befinder sig henne, for de er i hvert fald ikke herhjemme. Jeg står der alene i mørket og bliver frygtelig bange. Der er jo sindssygt mange mennesker derude, hvordan skal jeg nogensinde finde dem? Jeg løber ud i kaosset og masser mig igennem menneskemængden. Da jeg er ved at opgive håbet, ser jeg noget helt fantastisk. Jeg ser min mors strittende røde hår, der stikker op i folkemængden. Hun står med min lillebror lige foran et hus, der brænder. Jeg løber hen til dem, men da jeg kommer nærmere, opdager jeg, at min far ikke er der. Da min mor får øje på mig, lyser hendes ansigt op. Jeg får at vide, at min far er inde for hjælpe med at få nogen ud af det brændende hus. Min lillebror græder, selvom min mor holder sine arme rundt om ham. Min far kommer ud til os, og nu er vi endelig samlet igen. Jeg bliver lidt gladere ved tanken om, at jeg er sammen med dem. Der er dog mange folk omkring os, der ikke har det godt. Mange er kommet til skade og har brug for hjælp. Dem der kan, gør deres bedste for at hjælpe, men det virker håbløst.

Pludselig lyder der et ordentligt brag, og det sidste jeg ser, er en lygtepæl, der vælter lige imod mig. Den rammer mig i hovedet og alt bliver sort. Jeg vågner, og alt er tilsyneladende normalt. Jeg kan høre min mor, der er i gang nede i køkkenet, og jeg kan dufte min fars kaffe. Jeg ryster lidt, men det var nok bare en drøm. Det sætter alligevel tanker i gang: Måske kan vi stadig nå at gøre noget for at redde vores Jord.